

Kritika - Óz, a hatalmas

2013 március 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Bár mintha kevesebb jutna belőlük erre az évre, továbbra is a remake-ek és átiratok korát éljük a mozi világában, azonban ezek a filmek – bármilyen szomorú is ezt kimondani – egyre gyengébb színvonalat képviselnek.

Egy remake elkészítését elsősorban azzal szokták magyarázni, hogy az eredeti mű óta rengeteg idő eltelt, és

---

nemcsak a mondanivaló kopott meg, hanem az akkori technika is, vagyis szükségszerű, hogy új köntösbe bújtatva, és történetileg is kissé felfrissítve szülessen újjá egy-egy klasszikus darab. A kulcsin viszont nem minden, az ötlet hiányát nem képes teljes mértékben elkendőzni, és ezek a futószalagon érkező feldolgozások bizony nem sok új ötletet tudnak felmutatni, csupán megpróbálnak sütkérezni az előd dicsfényében. Némelyik alkotás persze egész jól sikerült, viszont a többség inkább bukásnak tekinthető, ám ennek ellenére a közönséget ez a tény nem igazán befolyásolja, mert rendre bizalmat szavaz az újabb és újabb daraboknak. A gyártókat pedig mintha nem nagyon érdekelné a közönség véleménye, csupán a kasszába befolyó pénz, amelynek mértéke a gyengébb filmek esetében azért erősen kérdéses. De láthatóan nagy a bizakodás a stúdiók berkeiben, mert rendületlenül nyomják ezt az irányt, és egymás után húzzák ki a kalapból az újabb feldolgozásra váró „áldozatot”.

Legutóbb az *Óz, a nagy varázsló* történetét vették elő, hogy egy kicsit megdolgozzák, és átforgalmazzák egy biztos pénzforrássá. Az eredeti film, az 1939-es darab, abszolút klasszikus, felejthetetlen darab – kedves, bájos, szerethető –, még ha mai szemmel nézve már minden tekintetben elavultnak is hat. De még ma is nagyon sokan emlékeznek rá, viszont erről az új verzióról néhány év múlva már nem sokat fognak beszélni, aztán még egy-két év, és örökre elfelejti a közönség. Holott nem kellett volna sok ahhoz, hogy az *Óz, a hatalmas* című új változat is jó, és emlékeztető filmmé váljon. Az ötlet, miszerint egészen odáig nyúl vissza a történet, hogy megismerhetjük a Smaragdváros mélyén rejtő titokzatos varázsló életét, egyáltalán nem rossz, viszont a megvalósítás már közel sem ennyire egyértelmű. Azt talán túl nagy merészség kijelenteni, hogy rossz film lett a végeredmény, de az elgondolásban rejlő lehetőségek jó részét nem, vagy csak nagyon mérsékelten használja ki, így bűven hagy kívánnivalót maga után. A kritikák zöme egyértelműen a rendező Sam Raimit teszi felelőssé a film kudarcaért, de ez kissé igazságtalan, hiszen a forgatókönyvírók és maga a Disney stúdió is alaposan érintettek ebben. Amúgy meg a film sem olyan vészes, mint sokan panaszozzák.

A történet 1905-ben indul, egy vándorcirkuszban, ahol Oscar – vagy ahogy művésznevén ismerik, Óz – olcsó

b?vészmutatványokkal lép fel. Nemcsak a m?sora, de az egész élete egy nagy szemfényvesztés; nincsenek igazi barátai, csal, hazudik, és szédíti a n?ket, de valahogy mindig minden szorult helyzetb?l kibeszéli magát. Azonban a szerencse sem kísérthet? örökké, ezért menekülni kényszerül, viszont a léggömbje belekeveredik egy tornádó tölcsérébe, amelyb?l úgy fest, nincs menekvés. Óz mégis túléli a vihart, ám amikor magához tér egy mesés, de ismeretlen helyen találja magát, amelyhez foghatót még sosem látott. Szerencséjére találkozik Theodorával, aki mesélni kezd neki err?l a különleges birodalomról, és kiderül, hogy Óz lesz annak az uralkodója, ha beteljesíti a próféciaát, és legy?zi a gonosz boszorkányt. Az egyetlen bökken?, hogy miközben mindenki komoly hatalommal bíró varázslónak tartja ?t, Óz nem több vásári mutatványosnál, akinek a trükkjei aligha állhatják meg a helyüket boszorkányok hatalmával szemben. S hogy a helyzet ne legyen ennyire egyszer?, a boszorkányok sem egészen azok, akiknek mondják magukat. Ha ép b?rrel szeretné megúszni ezt az egyre veszélyesebbé váló kalandot, akkor élete legnagyobb mutatványát kell el?adnia.

Bár a látvány annyira borzasztóan giccses, hogy szinte lefolyik a vászonról, mégis nagyon sokat tesz hozzá a

filmhez. Élénk színek, és mesés tájak jellemzőek Óz birodalmára – színes, elnagyolt növények, illetve különös és szokatlan teremtmények mindenfelé, azonban az egész mégis ismerősnek, barátságosnak tűnik. Persze az ennyire elterjedt helyezett látvány – főleg, ha ennyire cukormázos – nem mindenkinek tetszik, és bármennyire is szépek hat a vásznon, az emberben felmerül a gondolat, hogy a készítők egy kicsit öncélúan dúskáltak a látványban. Ez leginkább a film 3D-s verziójában domborodik ki, mert egy-két jelenetből ordít, hogy csak azért kerültek bele a filmbe, mert roppant látványosan hatnak; ha a történet nem túl jó, legalább a látvány legyen az, vélhetően az alkotók. Ez sok esetben meg is állja a helyét, elsősorban az olyan jelenetekben, ahol nagy totálképekben a táj dominál, viszont az akciójeleneteket elég rosszul sikerült megkomponálni, és látványban sem mutatnak sokat. Egy szó, mint száz, a CGI jól működik – egy-két apróságtól eltekintve –, azonban annyira nem érsem, hogy elvigye a hátán a filmet. Mivel már biztosan tudható, hogy lesz folytatása a történetnek, felcsillan bennünk a remény, hogy a következő epizód jobb, tartalmasabb, és élvezetesebb lesz.

Ahogy a történetben is, úgy a karakterekben is túl sok maradt benne, sajnos Raimi nem tudta jól ábrázolni az egyes karakterek jellemét. Talán Óz esetében végezte a legjobb munkát, hiszen a karakterben minden benne van, ami egy ilyen szemfényvesztőhöz szükséges – a nagy mágus önző, öntelt, hazug, és meglehetősen gyáva is –, ám a történetvezetés során bekövetkező jellemfejlődés egyáltalán nincs meg. Óz rossz emberből jó emberré változik, de sem az okokra, sem a miértekre nem kapunk választ, és ez nagy hiányosság. Pedig James Franco jól mozog a szerepében; alakításának minden mozdulatából árad a sunyiság, azonban a dramaturgia hiányosságai miatt sem tudja tökéletesen megvalósítani Óz karakterét. A boszorkányok sablonosak és üresek – Glinda, a jó boszorkány szép ugyan, de borzasztóan nyálas, Evanora, a gonosz teljesen színtelen, igazi gonoszságnak még csak a csírája is hiányzik belőle, míg Theodora, aki végül a legromlottabbá válik, nem igazán találja a helyét.

Amikor a düh miatt átváltozik gonosszá, egy kicsit többet és félelmetesebbet vártunk volna annál, hogy Mila Kunis arcát befestik zöldre. A számítógép által generált kiegészítő karakterek – Óz majom segédje, illetve a porcelán kislány – nem rosszak, de nincs igazi funkciójuk. Mindketten lehetnének poénok forrásai, de ebből csak kevés van, és azok sem a legemlékezetesebbek.

Mindezek ellenére az *Óz, a hatalmas* nézhető a film. Nem szabad sokat várni tőle, és akkor nem érheti a nézőt nagy csalódás. A történet nem bonyolult, és nincsenek benne magvas gondolatok; hacsak annyi nem, hogy még a legmegátalkodottabb hazudozó is lehet jó ember a lelke mélyén, ha rákényszeríti a sors. Kedves mesefilm; nem több, nem kevesebb. Nem tartozik a kötelezően megtekintendő filmek közé, ám aki úgy érzi, hogy szívesen elmerül

az ilyen egyszer? mesefilmek világában, az bátran nézze meg.

<http://fictionkult.hu> - RV

Ajánló
